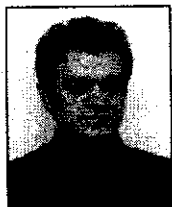
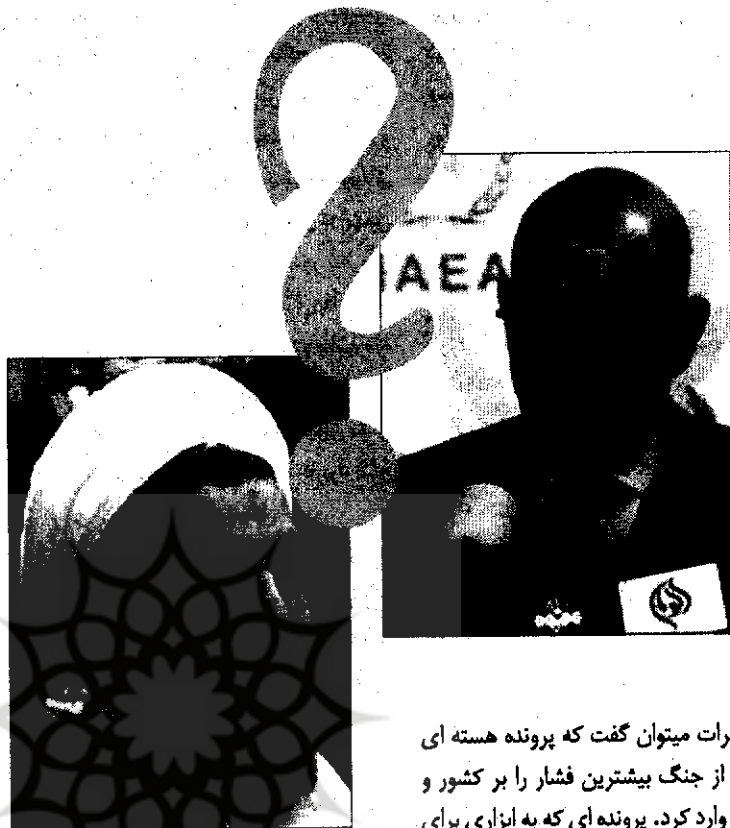

آیا ماراتن هسته‌ای ایران پایان می‌یابد؟

علی شیرازی نسب

به جرات میتوان گفت که پرونده هسته ای ایران پس از جنگ بیشترین فشار را بر کشور و دولتمردان وارد کرد. پرونده ای که به ایزاری برای اعمال فشار به ایران از سوی ایالات متحده امریکا از یک طرف و اتحادیه اروپا از طرف دیگر بدل گشته است. مهمترین موضوعی که در این بین مطرح شد، ادعای امریکا مبنی بر تلاش ایران برای دستیابی به سلاح های اتمی کشتار جمعی از یکسو و دفاع مقامات ایرانی مبنی بر صلح آمیز بودن تلاش های هسته ای ایران از سوی دیگر بود. شاید بتوان گفت موضوع انرژی هسته ای و راه اندازی نیروگاه بوشهر برای ایران از سال ۱۳۷۰ آغاز شد. در آن زمان دولت آلمان که طرف قرارداد ایران برای راه اندازی نیروگاه اتمی بوشهر بود در حالی که تقریباً همه هزینه ساخت نیروگاه را که در آن زمان ۴۰۰ میلیون دلار تخمین زده شده بود قبل از پیروزی انقلاب اسلامی دریافت داشته و علاوه بر آن ۲/۸ میلیارد دلار نیز پس از پیروزی انقلاب و تا سال ۱۳۷۰ به عنوان هزینه اضافی از دولت وقت ایران اخذ کرده بود با طرح دلایلی از جمله قدیمی بودن تکنیک نیروگاه و نداشتن ایمنی کافی از ادامه ساخت نیروگاه سر باز زد و عنوان کرد می تواند

را نمی توان جدی گرفت ولی یک کارشناس مقیم سوئد می گوید به دست آوردن اطلاعات فنی دشوار نیست و مساله اصلی به دست آوردن اورانیوم غنی شده می باشد. از طرفی دیگر در همان زمان روزنامه ساندی تایمز چاپ لندن ادعا کرد، ایران تلاش می کند تا سلاح اتمی تولید نماید. این روزنامه ادعا کرده بود که ایران یک کارخانه اتمی در شمال تهران با همکاری متخصصان چینی برپا کرده است، همچنین این روزنامه به نقل از منابع مطلع گزارش داده بود دولت ایران امسال (سال ۱۳۷۰) ۲۰۰ میلیون دلار برای تولید سلاح اتمی اختصاص داده است. این در حالی بود که همان زمان هم مهندس امراللهی رئیس وقت سازمان انرژی اتمی در پاسخ به این ادعاها گفته بود: جمهوری اسلامی ایران اساساً توان ساخت بمب اتمی را ندارد و شایعه اخیر رسانه های خبری خارجی در این مورد را بی پایه دانست. او افزوده بود که صاحبان صنایع هسته ای

یک نیروگاه گازی تحویل ایران دهد این در حالی بود که "انور فاروقی" در گزارشی پیرامون ایران و سلاح هسته ای نوشته بود: در همان حالی که سازمان ملل متحده به شدت تلاش می کند عراق را از تأسیسات اتمی خود محروم سازد جمهوری اسلامی بر کوشش خویش برای دستیابی به سلاح هسته ای افزوده است این در حالی است که آلمان و فرانسه علیرغم علاقه عمیقی که به گسترش روابط با ایران دارند تقاضاهای ایران را رد کردند. او در گزارش خود که مرداد ماه سال ۱۳۷۰ منتشر شد عنوان کرد که شاه سابق ایران درصدد بود با صرف ۳۰ میلیارد دلار ۲۰ کوره اتمی در نقاط مختلف ایران برپا کند ولی دانشمندان ایرانی که در این پروژه کار می کرده اند، می گویند هدف نهایی شاه سابق تهیه پلوتونیوم برای تولید بمب اتمی بود تا با کمک آن ایران به ابرقدرت مسلم منطقه مبدل گردد. اکثر کارشناسان معتقد بودند که برنامه تولید بمب اتمی

و ابر قدرتها در زمینه انرژی هسته‌ای با ایجاد موانع و مشکلات عدیده دائما در حال پهنا جویی برای ما و کشورهای جهان سوم هستند تا این صنعت را تحت کنترل خود در آورند.

او هدف ایران از اشاعه صنعت هسته‌ای را صرفا استفاده صلح آمیز به ویژه استفاده از انرژی برقی حاصل از اتم و نیز استفاده در کشاورزی و پزشکی هسته‌ای دانسته بود.

امراللهی اظهار داشته بود خودداری آلمان از تکمیل نیروگاه اتمی بوشهر صرفا بر اساس ملاحظات سیاسی استوار و بر پایه مفروضاتی بی اساس بنا شده است. وی عنوان کرده بود که در چنین شرایطی چشم پوشی از تکمیل پروژه نیروگاه هسته‌ای بوشهر به دلایل سرمایه گذاری های سنگین و کمبود مزمین نیروی برق در ایران عملا امکان پذیر نیست. در همین رابطه هانس بلیکس مدیرعامل وقت آژانس بین المللی انرژی اتمی در دیداری که در آذرماه سال ۱۳۷۰ از هند داشت به صراحت اعلام کرد که این سازمان از دستیابی احتمالی ایران به راکتور اتمی ساخت هند نگران نیست. بلیکس در یک کنفرانس مطبوعاتی عنوان کرد که ایران پیمان عدم تولید و گسترش سلاح های هسته‌ای را امضا کرده و دستیابی این کشور به یک راکتور ۱۰ مگاواتی اتمی هیچگونه خطری از لحاظ تولید سلاح هسته‌ای تا زمانی که تهران به دستورات و رهنمودهای این سازمان احترام می گذارد وجود ندارد.

این اظهارات در حالی از سوی هانس بلیکس عنوان می شد که جان جنکینز معاون وقت دبیرکل آژانس بین المللی انرژی اتمی نیز از همکاری های صمیمانه و صادقانه جمهوری اسلامی ایران با این آژانس تشکر کرده و گفته بود: فلسفه ایرانیان مبتنی بر صداقت و صمیمیت است. وی نتایج دیدارهای مختلف خود با مسوولان ایرانی و نیز بازدید از مراکز و فعالیتهای هسته‌ای ایران را مثبت ارزیابی کرد و پاسخهای دریافتی در این زمینه از سوی مسوولان را کامل و قانع کننده دانست. پس از آن در بهمن ماه سال ۷۰ آژانس انرژی اتمی با صدور بیانیهای در وین از کمک و همکاری مقامات ایران با اعضای هیات بازرسی این سازمان قدردانی کرد و با اشاره به بازدید اعضای هیات از مراکز اتمی ایران آورده بود: بازدیدهای هیات از اماکن و تاسیسات ایران نشان می دهد که فعالیتهای آنها منطبق با کاربرد صلح آمیز انرژی اتمی و پرتوزایی یونی است.

پس از آنکه آلمانی ها از تکمیل نیروگاه بوشهر سر باز زدند ایران برای تکمیل این نیروگاه با دولت روسیه وارد گفت و گو شد و طی توافقاتی قرار بر آن شد که روسیه نیروگاه را به بهره برداری برساند. این در حالی بود که معاون وزیر انرژی وقت روسیه در سال ۱۳۷۲ اعلام کرد: راکتورهای تحویلی روسیه به ایران امنیت هیچ کشوری را تهدید نکرده و صرفا برای تولید انرژی هسته‌ای مورد استفاده قرار خواهد گرفت.

یوگنی رشتینکف، جنرالهای آمریکا و برخی کشورهای دیگر در مورد همکاری هسته‌ای این

البرادعی: نیروگاه بوشهر زیر نظر کامل آژانس ساخته می شود

کشور با ایران را ناشی از رقابتهای اقتصادی دانست و گفت مخالفت آمریکا به این دلیل است که تجهیزات اتمی مورد نیاز ایران را قبلا این کشور تامین می کرده و با توجه به پیوستن ایران به پیمان منع گسترش سلاحهای اتمی و بازرسی های مکرر تاسیسات هسته‌ای ایران از سوی کارشناسان سازمان بین المللی انرژی اتمی، نگرانی در این مورد

کاملا بی اساس است.

در پی حملات تروریستی ۱۱ سپتامبر و بهره برداری تبلیغاتی آمریکا از این موضوع در رابطه با مقابله با تروریسم و در پی آن حمله به افغانستان و عراق بار دیگر مساله هسته‌ای ایران از زاویه‌ای دیگر مطرح شد و این بار آمریکا مدعی شد که در صورت دستیابی ایران به سلاح اتمی و با توجه به روابط این کشور با گروههای لبنانی و فلسطینی ممکن است این سلاح در اختیار تروریستها قرار گرفته و از این بابت تمامی جهان با خطر مواجه شود.

اما محمد البرادعی دبیر کل آژانس بین المللی انرژی اتمی در یک کنفرانس مطبوعاتی در تاریخ ۸۱/۹/۲۲ در وین گفت که نیروگاه اتمی ایران با اطلاع قبلی و زیر نظر کامل این آژانس ساخته می شود و اعلام کرد ساخت نیروگاههای نطنز و اراک شش ماه قبل از این تاریخ به آژانس اطلاع داده شده و تمام اطلاعات درباره ساخت این نیروگاهها از سوی جمهوری اسلامی ایران در اختیار آژانس قرار گرفته و حتی خاتمی رئیس جمهور ایران از ما برای بازدید از این نیروگاهها دعوت بعمل آورده است.

البرادعی همچنین اظهار داشت که وزیر انرژی اتمی روسیه اطمینان داده است که سوخت مستعمل نیروگاه اتمی بوشهر به آن کشور بازگردانده خواهد شد و این تدابیر برای آینده نیروگاه بوشهر بسیار خوب و موثر است.

این گفت و گوها در حالی ادامه داشت که در اوایل سال ۸۲ بحث امضای پروتکل الحاقی توسط ایران مطرح شد و شروع این بحث سرآغاز دور جدید فشار بر ایران و پرونده هسته‌ای ایران گردید که موضعگیری های متفاوتی را در داخل و خارج از کشور داشت. به دنبال بحث پیوستن ایران به پروتکل الحاقی از جمله مباحثی بود که نظرات موافق و مخالف فراوانی را در پی داشت. احمد عظیمی عضو کمیسیون انرژی مجلس ششم امضای پروتکل را حتی قبل از جلسه ۱۸ شهریور ۸۲ شورای حکام آژانس، منطقی ترین تصمیم برای ایران دانست اما در مقابل، حاجی بابایی نماینده همدان در مجلس ششم معتقد بود که امضای پروتکل الحاقی هیچ تضمینی برای ادامه برنامه های صلح آمیز هسته‌ای کشور و همچنین امنیت ملی نیست و شروعی است که پایان آن با ما نیست.

در همین حال ملاقات‌هایی از طرف رئیس سازمان انرژی اتمی ایران با نمایندگان آژانس بین‌المللی انرژی اتمی در جریان بود و بازدیدهایی از طرف این نمایندگان از مراکز هسته‌ای ایران به عمل می‌آمد. آقا زاده پس از یکی از این بازدیدها که قبل از جلسه ۱۸ شهریور شورای حکام صورت پذیرفت گفت: نمونه برداری‌های مورد نیاز آژانس از طریق هیات بازرسی اعزامی صورت گرفته و سوال و نکته مبهمی باقی نمانده است و تلاش ما بر شفاف سازی فعالیتهای هسته ای است.

در پی این بازدیدها شورای حکام آژانس در جلسه ۱۸ شهریور خود ضرب الاجلی را که پایان آن ۱۰ آبان ۸۲ بود برای ایران تعیین کرد. این قطعنامه از سوی کانادا، استرالیا و ژاپن ارائه شد که در آن به ایران فرصت داده شده بود تا پایان اکتبر به تمامی سوالات و موارد خواسته شده از سوی آژانس بین‌المللی پاسخ بدهد.

در این قطعنامه این سه کشور از ایران خواسته بودند به فعالیتهای غنی سازی اورانیوم پایان داده شود و پروتکل الحاقی را امضا کند.

ولی ایران برای امضای پروتکل الحاقی سه پیش شرط تعیین کرد که عبارت بودند از: ۱- محترم شمردن حق ادامه تحقیقات صلح آمیز ایران در زمینه انرژی اتمی از سوی آژانس و تعهد اعضا به انتقال تکنولوژی دو منظوره به ایران ۲- مستثنی شدن مراکز سیاسی و امنیتی کشور از بازرسی ها ۳- گذراندن مراحل قانونی پذیرش پروتکل در نهادهای جمهوری اسلامی ایران.

در پی اعلام این پیش شرط ها و پس از مدتها چالش بر سر نحوه مواجهه با پروتکل الحاقی ملاقاتی بین سه کشور مهم اروپایی یعنی انگلیس، فرانسه و آلمان با مقامات ایرانی در تهران به وقوع پیوست که در پایان این نشست ایران پذیرفت موقتا غنی سازی اورانیوم را متوقف سازد.

حسن روحانی دبیر شورای عالی امنیت ملی که از این پس بازیگر اصلی صحنه مسائل هسته‌ای ایران شد با ابراز رضایت از این موضوع، این رویداد را شروع فاز جدیدی در روابط ایران و اروپا دانست و این رویکرد را خارج شدن جهان از نظام تک قطبی بر اساس زورگویی‌های آمریکا و حرکت به سوی حل مشکلات بر پایه گفت و گو و تفاهم دانست. محسن آرمین نایب رئیس کمیسیون امنیت ملی و سیاست خارجی مجلس ششم بیانیه پذیرش

امضای پروتکل الحاقی را پایانی بر بحران چندماهه ناشی از فناوری هسته ای ایران دانست و بررسی آسیب شناسانه ضعف ها و قصورهای موجود در فرایند تصمیم گیری در قبال مسائلی که مجموعه نظام در عرصه بین المللی و داخلی با آن مواجه است را ضروری ذکر کرد اما این سوال را نیز مطرح کرد

آلمانی‌ها پس از پیروزی انقلاب از تکمیل نیروگاه بوشهر خودداری کردند

که آیا نمی شد از ظرفیتهای موجود نظام نظیر مجلس در فرایند تصمیم گیری استفاده می شد و به این ترتیب فرصتها از دست نمی رفت؟

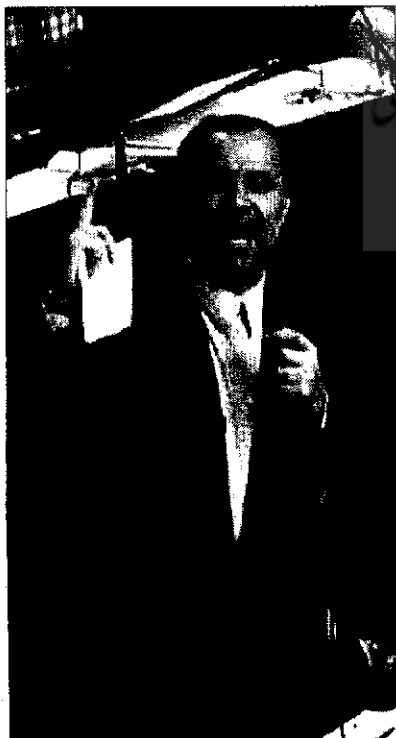
این در حالی بود که خبر امضای پروتکل الحاقی مخالفانی نیز داشت. مدیر مسوول روزنامه کیهان معتقد بود که هیچ نقطه موفقیت آمیزی در بیانیه مشترک تهران و سه کشور اروپایی وجود ندارد و در حقیقت نمایندگان اتحادیه اروپا در مقابل تضمین عملی که از جمهوری اسلامی دریافت کردند چند وعده مبهم و کلی و بدون تضمین اجرایی دادند که برخی از اینها نه امتیاز که حقوق قانونی ایران است. هفته نامه تایم در مقاله ای تحت عنوان سازگاری یا محور شرارت نوشت: تصمیم ایران درباره امضای پروتکل الحاقی و موافقت با بازرسی های هسته ای اچبای سنت قدیمی جنگ سرد تحت نام همزیستی مسالمت آمیز است.

بی بی سی نیز با انتشار تحلیلی اعلام کرد: اعلام رسمی این نکته که ایران پروتکل الحاقی پیمان منع گسترش جنگ افزارهای هسته ای را امضا خواهد کرد، اگر چه نقطه عطفی در چالشهای موجود بر سر فعالیتهای اتمی این کشور محسوب می شود اما گمان نمی رود که به منزله پایان یافتن مباحث در این زمینه باشد.

با وجود تمام مخالفتها و موافقتها ایران پذیرش امضای پروتکل الحاقی را چند روز قبل از پایان ضرب الاجل تعیین شده اعلام کرد و به انتظار اجلاس آژانس بین المللی انرژی اتمی نشست و بدین ترتیب ایران هشتماد و یکمین کشوری بود که عضو پروتکل الحاقی می شد و آمادگی خود را برای

بازرسی های سرزده و ناگهانی از تاسیسات هسته‌ای کشور را اعلام داشت.

با سزکار آمدن طیف محافظه کار در مجلس هفتم پرونده هسته ای ایران و اظهار نظر در مورد تصمیم گیری‌ها پیرامون آن شکل تازه ای یافت به طوری که برخی از نمایندگان این مجلس با انتقاد از اقدامات دولت و مجلس ششم مذاکرات ایران و آژانس را زیر سوال برده و خواستار تجدید نظر در اقدامات و تصمیمات قبلی شدند. در این میان طیفی از محافظه کاران پا را فراتر نهاده و همراه با تعدادی از روزنامه های این جناح خواستار خروج ایران از پیمان NPT شدند و حتی امضای پروتکل و تصمیمات مقامات عالی رتبه کشور را ننگ ابدی و ذلت و ساده لوحی توصیف کردند. هم زمان با این اظهارات دولت ایران شرح کامل تولید اورانیوم غنی شده و اسناد مربوط به سانتریفیوژ پیشرفته را که می تواند برای تولید بمب اتمی مورد استفاده قرار گیرد به هیات نظارت هسته ای سازمان ملل تحویل داد و سعی شد به تمامی موارد ابهام و سوالات بازرسان آژانس پاسخ داده شود. این در حالی بود که بازرسان بر سر دو موضوع بحث برانگیز تولید سانتریفیوژهای پیشرفته برای غنی سازی اورانیوم و آلودگی تجهیزات به اورانیوم بحث و گفت و گو می کردند و از کارخانه آب سنگین اراک نیز بازدید به عمل آوردند. برای رفع تمامی این ابهامات

مقامات ایران گزارشی هزار صفحه ای را از برنامه‌های هسته ای خود به آژانس ارائه کردند.

سید حسین موسویان دبیر کمیته سیاسی خارجی شورای عالی امنیت ملی اظهار داشته بود که با اروپایی‌ها در فوریه ۲۰۰۴ در بروکسل توافق کردیم تا پرونده هسته ای ایران در اجلاس ژوئن بسته شود. اروپایی‌ها متعهد شدند در صورتی که همکاری ایران کامل باشد و موضوع جدیدی کشف نشود در جهت بسته شدن پرونده تلاش خواهند کرد. این کشمکش‌ها باعث شد تا حسن روحانی طی نامه ای به البرادعی و سه کشور اروپایی دیدگاه ایران درباره تکنولوژی هسته ای را شرح دهد. با این حال مقاماتی همچون جان بولتون معاون وزارت خارجه آمریکا در زمینه کنترل سلاح و امنیت بین‌المللی ایران را متهم به نقض توافقات کرده و ادعا می‌کند غنی‌سازی اورانیوم از سر گرفته شده

ایران و ۳ کشور اروپایی کشمکش‌های پایان‌ناپذیری بر سر برنامه‌های هسته‌ای تهران داشتند

است. او گفت مشخص است که این کشور دست به تولید قطعات سانتریفیوژ می‌زند و مسلماً از این قطعات در دکوراسیون خانه‌های ایرانی استفاده نمی‌کند بلکه به دنبال ساخت سلاح شیمیایی و بیولوژیکی است.

با در پیش گرفتن مشی جدید در موضوعات مرتبط با پرونده هسته‌ای ایران، تیم جدیدی متشکل از حسین موسویان، سیروس نصری و امیرحسین زمانی‌نیا شکل گرفت و این تیم برای مذاکرات و رایزنی پیرامون مسائل مطروحه عازم پاریس شد تا گفت‌وگوها را با سه کشور اروپایی دنبال کند.

در حالی که ۱۰ روز به برگزاری اجلاس شورای حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی باقی مانده بود خبرهای متفاوتی از توافقات تازه ایران و اتحادیه اروپا در مورد برنامه‌های هسته‌ای ایران منتشر شد. خبرگزاری‌های غربی که قبلاً از بن بست در مذاکرات دو طرف خبر داده بودند اخباری ارائه کردند که نشان‌دهنده آن بود که ایران به دنبال کسب تضمین‌ها در برابر موافقت با تعلیق غنی‌سازی اورانیوم است. دیپلمات‌های غربی که موضوعات

آژانس را از نزدیک پیگیری می‌کردند اعتقاد داشتند که در هر دو طرف خطر ریسک فوق‌العاده بالا رفته است و آژانس ارائه گزارش را به تاخیر انداخته تا شاید ایران توقف غنی‌سازی اورانیوم را اعلام کند. آنها می‌گفتند که محمد البرادعی به ایرانی‌ها گفته که اگر نتایج مذاکرات آنها با نمایندگان اتحادیه اروپا مثبت باشد وی می‌تواند گزارشی رضایت‌بخش را در تاریخ ۲۵ نوامبر به شورای حکام ارائه کند. او در نظر داشت اعلام کند که هر چند مدرکی درباره برنامه تسلیحات هسته‌ای ایران نیافته ولی توانایی‌های سوخت هسته‌ای ایران احتمالاً خیلی جلوتر از برنامه اتمی این کشور است.

پس از توافقات صورت گرفته البرادعی اعلام کرد که همکاری‌های ایران و روند فعالیت‌ها به گونه‌ای شده است که می‌توان پرونده هسته‌ای این کشور را از حالت اضطرار خارج کرده و بررسی آن را به صورت عادی همانند پرونده‌های دیگر کشورها مورد بررسی قرار داد.

وی با استناد به گزارش بازرسان آژانس از تاسیسات هسته‌ای ایران در گزارش خود افزوده بود که استنباط ما این است که پرونده ایران دیگر به گونه‌ای نیست که نیاز به ارائه گزارش‌های بمدی درباره آن باشد و می‌توان روند معمولی پادمان‌ها را بررسی و حل کرد.

حمیدرضا آصفی سخنگوی وزارت خارجه نیز در این مورد اظهار نظر کرد که با توجه به اینکه خط قرمز ایران توقف غنی‌سازی بوده است نه تعلیق آن پس ما از خط قرمز عبور نکرده‌ایم و این موضوع براساس تفاهم سیاسی صورت گرفته و نه قطعنامه‌ای اجباری و طرفین بهترین تصمیم را اتخاذ کردند.

در همین حال خاویر سولانا رئیس سیاست خارجی اروپا توافق ایران و اروپا را تنها یک آغاز پیش از توافقی بلندمدت خواند و افزود: این توافق مطلوب است و راه را باز می‌کند تا به طور بالقوه آغازگر فصل جدیدی در روابط ما و ایران باشد و برای ایجاد توافقی بلندمدت و مستحکم باید به سرعت فعالیت کنیم.

اما سه روز پس از امضای توافقنامه ایران و نمایندگان اروپا و در حالی که اکثریت نمایندگان مجلس هفتم به روش‌های گوناگون این توافق را مورد انتقاد قرار داده بودند، سیدمحمد خاتمی به دفاع از پرداخت و اشراف مقامات عالی‌رتبه نظام بر روند مذاکرات و تصمیمات را خاطر نشان ساخت. خاتمی

در حالی این اظهارات را بیان کرد که برخی نمایندگان اعلام کرده بودند شورای امنیت ملی نمی‌توانست بدون هماهنگی با مجلس اقداسی در این مورد صورت دهد و حتی رئیس کمیسیون امنیت ملی مجلس اعلام کرده بود که شور دوم طرح الزام دولت به غنی‌سازی اورانیوم را در مجلس مطرح و با رای قاطع نمایندگان تصویب خواهند کرد.

این بحث‌ها در حالی شکل گرفته بود که در متن توافقنامه کلمه Sustain ذکر شده بود که معنای طولانی و نامعلوم می‌داد و این یعنی در توافقنامه ایران را ملزم به تعلیق نامحدود کرده بودند. به هر حال نبرد دیپلماتیک بر سر پرونده هسته‌ای ایران در وین آغاز شد تا قطعنامه نهایی درباره ایران صادر شود و این نبرد در حالی شروع شد که قطعنامه ابتدایی پیشنهادی اروپائیان با توافقنامه پاریس مطابقت نداشت و همین امر سبب شد تا برای جلوگیری از ارجاع پرونده ایران به شورای امنیت رایزنی‌ها با چین به عنوان کشوری که از حق و تو در شورای امنیت برخوردار است آغاز گردد و حتی امتیازاتی بحث برانگیز نظیر پیش‌فروش ۲۵ ساله گاز به این کشور به چین داده شود.

بندهای ۲ و ۳ و ۸ قطعنامه پیشنهادی اروپا مورد مناقشه قرار گرفت و مقامات ایرانی اعلام کردند در صورتی که این سه بند از قطعنامه حذف نشود توافقنامه پاریس را باطل شده می‌دانند. ایران همچنین به اطلاع کشورهای عضو شورای حکام رساند که هیچ‌گونه تغییری را در بندهای مذکور نخواهد پذیرفت و تنها براساس توافقات گذشته باید قطعنامه صادر گردد.

بیانیه غیرمتممها نیز حاکی از حمایت از ایران بود و از همکاری خوب ایران با آژانس یاد کرده بود و این پایبندی تا بدانجا پیش رفت که سرانجام پس از چندین روز مذاکرات فشرده دیپلمات‌های ایرانی با مقامات سه کشور اروپایی، سومین پیش‌نویس قطعنامه اروپایی‌ها اصلاح شد و مطابق با خواست ایران تنظیم شد که با اجماع ۳۵ عضو شورای حکام و بدون رای‌گیری به تصویب رسید.

با تصویب این قطعنامه پرونده هسته‌ای ایران در شورای حکام از حالت اضطرار خارج و به حالت عادی درآمد. این قطعنامه پس از آن صادر شد که شورای حکام در نشست خود محمد البرادعی را مکلف کرد تا گزارش نهایی خود از فعالیت‌های ایران را ارائه کند.